

KARTÁŘ

GREENBERG

© Charlie Greenberg, 2015

ISBN: 978-80-88091-25-7

Vydavatelství Charlie Greenberg

Illustrations from Symbolon reproduced by permission of AGM-Urania/
Koenigsfurt- Urania Verlag, Germany, © AGM-Urania/Koenigsfurt-Urania
Verlag. Further reproduction prohibited.

Zašli byste na výklad karet, kdyby...

... vám otevřel dveře muž, který ani nepozdraví a nosí sluneční brýle? Svěřili byste tajemství muži, který po vás bude chtít polovinu výplaty a i tak se na vás dívá odměřeně? Nejspíše odpovíte, že ne. Že s takovým člověkem nechcete mít nic společného.

Oním mužem je Kartář. Muž, který nezná své skutečné jméno, natož původ a neví, proč je právě tady na Zemi. Už desítky tisíc let se rodí a umírá, aby splácel dluh. Pamatuje si vše co zažil až na jediné. Neví, co způsobil tak hrozného, že donekonečna musí pomáhat lidem napravovat jejich vědomí k lepšímu. Jediné, co ví je, že hledá dívku s bílými vlasy, která by o něm měla vědět něco víc. Vše se změní ve chvíli, kdy u dveří zazvoní tanečnice v nesnázích. Stejně jako ostatní chce vyložit karty a změnit svůj život... Kdo by si pomyslel, že obyčejná holka dokáže změnit osudy nespočteně životů napříč vesmírem svou bezbranností a touhou pomoci prokletému Kartáři.

Zašli byste na výklad karet, kdybyste mohli zažít něco neobyčejného? Kdybyste mohli vidět a zažít to nejdůležitější ze své minulosti znovu s možností dělat změny?

At' už je vaše odpověď ano či ne. Nyní máte příležitost přecíst si příběh o tom, jaké by to mohlo být...

Štíhlá žena v přiléhavém kabátu kráčela rušnou ulicí. Na displayi telefonu vyhledala jméno kamarádky a zmáčkla „vytáčení“.

„Lily, ahoj, jak se máš?“

„Jane, dnes jdu hrát karty s osudem. Jdu na výklad karet,“ pochlubila se Lily do telefonu.

„Cože? Tak to pozor, abys nechytila bradavici nebo tě nedrápla kočka,“ ozval se smích ze sluchátka.

„Nech toho, bude to fajn. Navíc, a to se podrž, je to chlap,“ řekla zasněně Lily.

„Chlap? Wow. Na co se jdeš ptát?“

„Neklape nám to s Markem, chci vědět, kde je problém,“ pošeptala, aby ji nikdo neslyšel.

„Víš, kde je problém? Je děsivě nudnej!“ křikla Jane do sluchátka.

„Seznámila jsi mě s ním ty! Nemůžeš ho pomlouvat.“

„Já vím,“ řekla zkroušeně Jane.

Mezitím Lily vstoupila do staršího činžovního domu nedaleko hlavní ulice. Nebyl tu výtah. Dala se po schodech do čtvrtého patra.

„Seznámení ti nezazlívám, jsem to já, kdo... se nechal oblbnout a skončil s ním ve společném bytě.“

„Co tak těžce dýcháš? Jsi v pořádku?“

„Jsem, jdu do schodů,... je jich tu nějak... hodně.“

„Jak budeš od toho čaroděje odcházet, určitě mi zavolej,

jo?“ poprosila mile Jane.

„Určitě. Už jsem tady, musím končit.“

Ozvalo se zaklepaní na černé dveře. Po krátké chvíli se otevřely. Stál v nich překvapivě mladý muž. Byl pohledný, ale působil zvláště. Ke všemu měl na nose posazené sluneční brýle. Vyvedl tím Lily z míry.

„Vstupte,“ řekl. „Nezouvejte se a následujte mě.“

„Ano, děkuji,“ vykoktala Lily. „Máte to tady tmavé,“ poznamenala Lily, když za ní Kartář zavřel dveře. „A na co ty sluneční brýle?“ pomyslela si jen pro sebe.

Šli chodbou, až vstoupili do rozsáhlé místnosti, kde byl pouze kulatý stůl a dvě židle. Posezení bylo velmi pohodlné. Na dřevěné desce stolu ležel balíček zlatých karet.

„Co vás za mnou přivádí?“ zeptal se Kartář.

„Jsem ve vztahu a mám pocit, že z partnerovy strany je to poměrně pasivní. Je hodný a milý, ale zajímalo by mě, jestli by mi bylo lépe bez něj?“ zeptala se úzkostlivě Lily.

Kartář se, bez větší snahy předstírat zájem, stále na Lily zpříma díval. Mezitím míchal karty.

„Vezměte si karty, míchejte a myslíte na vás dva, až budete mít pocit, že je zamícháno dost, karty mi vraťte.“

Lily vzala karty do ruky. Byly na ni příliš velké, téměř je nedokázala udržet.

„Mám strach, aby mi nevypadly,“ hraně se zasmála.

„Zkuste to na výšku,“ vybídl ji znuděně Kartář.

Lily se opět hraně zasmála. Měla pocit, že ji muž ponižuje.

Mysl se jí v tu chvíli zaplnila otázkami, nespokojeností a odporem ke Kartáři. Nechala se unést příliš. Karty jí vyklouzly z ruky a některé se rozsypaly na zem.

Kartář se na Lily nepřestal dívat. V jeho pohledu se odrazilo skutečné pohrdání. Lily rychle pochopila, že karty má posbírat ona. Zkontroloval, jaké karty se obrátily vzhůru.

„Dělám to poprvé, jasný? Co jste, sakra, zač, vy arogantní blbče!“

Už se chtěla začít omlouvat, že to tak nemyslela, když se Kartář zasmál.

„Takhle se mi líbíte,“ řekl šibalsky a k očím si přitlačil sluneční brýle.

V místnosti se náhle rozzářilo prudké světlo. Záblesk Lily zcela oslepil. Poslední, co viděla, byl odraz své tváře v černých brýlích Kartáře.

— — —

Lily v krásných šatech s Kartářem stáli u kamenného zábradlí. Dívali se směrem dolů do foyer s červeným kobercem, po kterém se procházely krásně učesané dámy a společensky odění pánové.

„Tady to poznávám,“ vyhrkla Lily překvapeně.

„Kde jsme?“ zeptal se Kartář.

„Ples, kde jsme se s Markem seznámili. Byl to, myslím, městský bál. Jak jsme se sem dostali?“

Po schodech k zábradlí se hnala žena se zrzavými vlasy. Volala Lily, aby upoutala její pozornost.

„Nyní máte jedinečnou možnost ho odmítnout a zjistit, jaké by to bylo bez něj,“ řekl Kartář.

„Ale já myslela, co by se stalo, kdybychom se rozešli nyní, ne už tehdy,“ stihla sotva dokončit větu, když ji popadla zrzavá žena.

„Moje kamarádka Jane...“ začala představovat Kartáře a zrzku.

„To je mi jedno,“ řekl odměřeně. „Chcete využít svou šanci, či nikoliv?“

Jane vzala Lily za ruku a vláčela ji ze schodů. Chtěla Lily seznámit s Markem. U baru se zastavili před mužem s tmavými ulízanými vlasy dozadu.

Kartář mezitím prošel kolem schodiště. Vstoupil do pootevřených dveří. Ještě než zmizel zcela, v jeho ruku se zaleskl malý plochý předmět.

„Marku, moje drahá přítelkyně Lily Orsenová, Lily, Mark Richmond.“

„Těší mě,“ řekla zmateně Lily a natáhla ruku, aby si potřásl.

„*Mademoiselle*,“ vyhrkl připravené slovo špatnou francouzštinou Mark.

Lily se hraně zasmála.

„Dámy, smím vás pozvat na drink?“

„Ale jistě Marku,“ okamžitě souhlasila Jane a pohledem nutila Lily, aby taky souhlasila.

„Prosím, na chvíli mě omluvte, brzy se vrátím,“ snažila se říct co nejuctivěji Lily.

„Nebud' tam moc dlouho,“ špitla Jane a křečovitě sevřela ruku kamarádky. „Je to kus, advokát, bez závazků, vlastní byt!“

Lily se náhle před očima proměnil celý svět. Viděla zlomové chvíle vztahu, které s Markem po seznámení na plese prožili. Všechny pocity se jí střídaly jeden za druhým.

„Já vím!“ ohradila se a vysmekla se z bolestivého sevření kamarádky. „Nemám zájem! Už vidím, že jsi mě do toho vtáhla. Tohle není vztah pro mě. Jenom proto, že nechce tebe, já se do toho nutit nebudu!“

Jane pomalu couvala. *Foyer* se začalo rozpadat v rozích. Náhle se kolem Lily mihl Kartář. Popadl ji za ruku, mířili spolu pryč k východu. Opět se silně rozzářilo světlo.

„Co se to děje? Kam jdeme?“ ptala se zmatená Lily.

„Odmítnutí jste zvládla. Už jen zbytek,“ řekl zklamaným tónem v hlase. „Posad'te se.“

„Ale kam, vždyt'...“ chtěla se ohradit Lily, když se ve světle vykreslil jarní park s lavičkou u vody.

Lily se nevěřícně posadila. Ohmatávala lavičku, zda je skutečná.

„Odmítla jste ho, on to přežil, jak se cítíte?“ nedbale řekl Kartář.

„Ani nevím...“

„Soustřed'te se!“

„Jo, je mi fajn. Mám zase život ve vlastních rukou,“ došlo Lily.

„Je to uspokojivá odpověď na vaši otázku?“

„Jakou otázku?“ nechápala Lily.

„Jestli by vám bylo lépe bez něj?“

„To ano, rozhodně. Hned se s ním rozejdu.“

„Zavřete oči.“

Lily muže okamžitě uposlechla.

„Už je můžete otevřít,“ řekl o chvíli později Kartář.

Byli zpět v pokoji s kulatým stolem a dvěma židlemi. Kartář stál u okna. Skrže sluneční brýle pozoroval svět venku.

„To bylo neuvěřitelné!“ vypískla Lily se slzami v očích. „Jak jste to udělal? Kolik jsem dlužná?“

„Pět set, nemám nazpět,“ odbyl Lily Kartář.

„Mockrát vám děkuji, pane...“ chtěla doplnit jméno, ale neznala ho.

„Zavřete za sebou dveře,“ řekl Kartář.

Lily pochopila, že už jí Kartář nebude věnovat žádnou pozornost. U dveří se ještě jednou ohlédla po muži stojícím u okna.

„Divnej chlap,“ řekla si. „Ale moc díky!“

— — —

„Brzy odjedu,“ pomyslel si Kartář. „Potřebuji se dostat

hlouběji a dál. Už týdný jsem nedostal žádnou odpověď.“

V rukou držel malý tenký lesklý předmět s obrázkem ženy s tmavými vlasy, výraznými rty a temnýma očima.

Za oknem polepeným tmavou fólií, aby dovnitř nepronikalo dráždivé denní světlo, se smrákalo. Už se blížil večer, když se ozval zvonek. Bez velké snahy urychlit příchod ke dveřím se Kartář zvedl a do kapsy vložil karty i lesklý předmět. Na nos si posadil sluneční brýle.

Na přesvětlené chodbě stála štíhlá mladá žena s blond kudrnatými vlasy. Byla velmi přitažlivá. Chvíli si muže přísně poměřovala.

„Vy jste ten Kartář?“

„Nevím, jestli *ten*, ale ano,“ nasadil znužený tón.

„Máte volno? Měla bych několik otázek.“

„Pojďte dál, nezouvejte se a následujte mě.“

Společně se usadili do pohodlných křesel ve velké místnosti. Žena se chvíli rozhlížela, snažila se vypadat sebejistě. Nedařilo se jí to.

„Co chcete vědět?“ vyzval ji Kartář.

„Život se mi sype pod rukama. Chci vědět, co se děje, jak to mám chápat?“

Kartář mírně zvedl obočí zájmem. Po dlouhé době zajímavá otázka.

„Myslete na sebe a míchejte, až budete mít pocit, že je zamícháno dost, karty mi vraťte.“

„Jsou moc hezké,“ řekla žena, jen co je vzala do rukou.

Aniž by ji musel Kartář cokoliv říkat o technice míchání, žena si poradila.

„Mimochodem, jsem Glis. A vy?“

Muž neodpověděl. Pouze přijal balíček nazpět.

Rozložil karty do vějíře ve svých dlaních. Glis se podívala na paletu zlatých karet.

„Vyberte si tři a nechejte je zlatou stranou nahoru.“

Glis karty pohladila a vytáhla z nich jednu u kraje. Druhou z prostředka a poslední hned vedle. Položila je na kulatý stůl.

Kartář vybrané karty obrátil k sobě. Chvilí se na ně díval. Na prvním obrázku byla ledová královna, na druhém milenka a na posledním unavený rytíř.

„Ta prostřední je hezká, ale ty kolem nic moc,“ suše poznamenala Glis.

„Jste smutná a prázdná. Cítíte chlad, i emoce ochabují. Vytrácí se soucit, pochopení a jakákoliv šance na vztah. Vžijte se do sebe. Buďte, kdo jste. Milenka, karta, která se vám líbí, je silná, sebevědomá a krásná. Všimněte si, že jste jí nápadně podobná. Cílem je, že když přijmete svou niternou podstatu, to kým jste, svět se změní. Nebude vás vyčerpávat, ale dobíjet, budete sílit...“ Kartář se podíval do balíčku karet na stole.

„Vidím, že byste si však potřebovala s někým důvěrně promluvit o tom, že nemusíte mít strach a že at' jste byla hříšná, či jakýmkoliv způsobem pošpiněná, přijmout to jako část sebe sama, která se projevila v tomto světě.“

„Kdo sakra jste!“ vykřikla Glis. „Jak to víte?“

„Řekla jste mi to sama,“ poznamenal opět bez zájmu Kartář. Cítil zklamání. Čekal něco zásadnějšího, chtěl se podívat dovnitř duše Glis a hledat další část své skládky, ale vzdal to. Byla obyčejná jako všichni ostatní. Mladí, staří, krásní, neúspěšní... prostě stejná.

„Víte, jak to bylo těžké? Zbavit se své minulosti? Udělala jsem hloupost a už jsem ji nikdy nedokázala napravit. Mám pocit, že se na mě dívají skrz prsty.“

Kartář sáhl po balíčku a vyjmul z něj kartu.

„Hloupost, nikdo to neví. Vy sama v sobě si pouze přejete, aby to ostatní věděli, abyste se mohla soudit. Až už nebudete moci dál tlak, který si sama budujete, vydržet, uděláte nějakou hloupost a zamotáte se ještě víc.“

„Kudy vede cesta ven?“ rozplakala se Glis.

„Dovnitř,“ řekl tajemně Kartář, když si k očím přirazil brýle co nejtěsněji.

Kolem nich se rozzářilo oslepující jasné světlo.

— — —

Ocitli se na temné ulici. Glis byla oděná ve špinavých vesnických šatech obyčejné děvečky. Kartář měl dlouhý černý kabát a brýle. Sáhl do kapsy v kabátu a vytáhl z něj balíček karet.

„Kde jsme?“ zeptal se Glis, když míchal.

„Jak to mám vědět, vypadá to tady jako ve středověku.“

„To začíná znít dobře,“ řekl tiše pro sebe Kartář.

„Mám hrozný hlad,“ postěžovala si Glis.

„Začínají se naplňovat mé předtuchy,“ řekl jí Kartář. „Brzy se budete chtít prodat za peníze nebo jídlo.“

„Cože?“ vykřikla Glis. „To snad ne!“

Blížili se k nim dva vojáci v čistých uniformách. Bylo jasné, že mají peníze, které by se hladové a v té době jistě velmi chudé Glis, velmi hodily.

Podívala se na sebe do okenní tabulky jednoho z domů. Její tvář by nalákala bohaté vojáky bez nejmenších obtíží.

„Co mám dělat?“ zeptala se Kartáře.

Zrovna vytáhl kartu z balíčku. Chvilí si ji prohlížel.

„Glis,“ řekl pevně. „Zkus udělat něco jiného anebo se u toho cítit jinak.“

„Chápete, co se mi stalo doopravdy, v normálním světě?“ zeptala se zoufale.

„Totéž,“ odpověděl Kartář. „A ne jednou. Pokud se tomu nepostavíš, bude to ještě horší.“

„To s nimi mám odejít a nechat si zaplatit trochou jídla? Kde je moje hodnota?“

„Zajímavé!“ řekl zamyšleně Kartář.

V temné ulici se rozzářilo oslepující světlo.

— — —

Ocitli se na hradě, v královské síni. Na trůnu seděl král.

Celý sál vzhledl ke Glis stojící s Kartářem ve vstupních dveřích. Žena znejistěla. Ohlédla se po Kartáři.

„Co mám dělat?“ zeptala se.

„Karty říkají, že tady to začalo tohle tvoje prokletí. Zatím pomalu jdeme ke králi, po cestě zjistím víc.“

Pomalou kráčeli k muži se zlatou korunou posazenou na hlavě. Díval se přísně. V jeho tváři však byla vidět lítost.

„Zaprodala ses falešnému ideálu, který tě přiměl sejít na scestí. Chtěla jsi krále obelstít svou krásou a šarmem, abys získala jeho trůn pro sebe a svého syna, který navíc není jeho.“

„To zní hodně špatně. Čeká mě trest smrti?“

„Ne,“ zasmál se Kartář. „Něco mnohem horšího! Brzy si to poslechneme.“

„Já král,“ zaduněl mocný hlas panovníka sálem. „Odsuzuji tebe, Rogruno, královno Tarznumie k trestu nejpotupnějšímu. Za tvou zradu a nevěru královské koruně a za hanbu, kterou jsi naší zemi přinesla, budeš uzavřena do mužského žaláře o chlebu a vodě.“

Glis začala propadat panice a hrůze. Kartář ji však pevně chytil za rameno. Aby se probrala, zatřásl s ní.

„Klid, to už se tě týkat nebude. Nyní nás zajímá tvoje mysl. Co jsi přijala za myšlenku?“

„Jak to myslíš? Nechápu tě.“

„Jak jsi tady odsoudila sama sebe?“

„Mám pocit, že chápu svou chybu a uznávám ji. Za svou

zradu se odsuzují k věčnému ponížení a utrpení na těle. Víím, že budu vždy krásná a budu jen nástrojem uspokojení pro muže.“

„Změň to, za chvíli pro tebe přijdu.“

„Kam to jdeš?“ vykřikla, když se jí chopily strážé a vlekli ji ze dveří královského sálu.

Kartář vyběhl z trůnního sálu ven. V ruce svíral lesklý předmět s obrázkem černovlasé ženy.

Glis, tehdy jménem Rogruna, byla vedena stráží temnými chodbami a po schodech do vlhkých kobek páchnoucích kouřem a potem. Glis, která až doposud věřila Kartáři, že nebude muset hrůzu královny Rogruny zažít, začala panikařit.

„Jak to mám změnit? Sakra!“

Nemilosrdně ji strčili do žaláře ke třem statným chlapům.

„Ne, tohle už nechci, znovu ne!“ křičela.

Chlapi ji ihned obestoupili a začali z ní rvát šaty.

„Změň to!“ křikl na ni tvrdě Kartář. „Rozhodni se, že jsi za svou chybu zaplatila jednou a to stačí!“

Ucítila, že ji někdo vzal do náruče.

„Zavři oči,“ vybídl jí hlas Kartáře.

Obklopilo ji oslepující světlo, cítila úlevu.

— — —

Když Glis otevřela oči, spatřila Kartáře, jak brýle z nosu

usazuje ve vlasech. Díval se na ni zpříma.

„V jejích očích je něco víc...“ uvědomil si.

„Co...“ chtěla Glis promluvit, ale musela se zarazit. „Jak... nebo...“

„Nemluv,“ řekl Kartář.

„Proč se směješ? Co je na mě k smíchu? To, že jsi mě viděl nahou, je snad zábavné?“

„Neříkej nesmysly.“

Ve tváři Glis bylo vidět zmatení. Dřív by jí taková myšlenka vadila, měla by pocit, že je ponížena, ale nyní ne. Cítila se jinak. Volnější.

„To, co jsi prožila před chvílí, byla první karta,“ ukázal na stůl, kde ležel obrázek ledové královny. „Teď cítíš tohle,“ ukázal na milenku, která se podobala Glis. „A zbývá už jen poslední obrázek. Načerpání sil. Jako královna ses cítila krásná a odsoudila ses ke kráse. To už nezměníme, ale mám pocit, že nebude na obtíž vypadat přitažlivě.“

„Ano, teď je to dobré,“ špitla Glis.

„Je tohle uspokojivá odpověď na tvou otázku?“

„Děkuji, co jsem dlužná?“ zeptala se zatajeným dechem.

„Pět set,“ odpověděl klidně Kartář.

Glis se zhluboka nadechla. Začervenala se a do očí jí vytryskly slzy. Odvrátila pohled, aby Kartář neviděl, že pláče. Muž z ní nespustil oči. Tvářil se neutrálně.

„Já...“ začala roztřeseným hlasem. „Tolik nemám. Někaké peníze bych měla dostat zítra. Mohla bych přijít a dát ti to až

budu mít?“

„Co chceš slyšet?“ zeptal se Kartář neutrálně.

„Nenič mě!“ špitla.

„Chceš slyšet, že je to tak v pořádku? Že to nevadí? Nebo chceš opět trpět?“

Glis po Kartáři sekla pohledem. Dívala se na něj našťavaně.

„Proč se tak chováš?“ zeptala se napjatě.

„To je moje otázka pro tebe,“ řekl Kartář. „Postav se k celé situaci nově.“

„Co to znamená? Jak nově?“

„Aspoň, že přemýšlí,“ řekl si sám pro sebe Kartář.

„Vnímej sebe sama jako milenkou. Podívej se na ten obrázek pečlivě.“

Glis se naklonila ke stolu. Prohlížela si krásnou ženu s odhalenými rameny a koleny sedící na luxusním sofa jak pojídá hroznové víno.

„Takže se mám zachovat, že to byla samozřejmost a ty mi budeš zobat z ruky?“

„Ne, zkus to znovu.“

„Vážně nevím. Třeba, že tě o to mám poprosit jako člověka a ne někoho zlého, kdo ze mě chce mít prospěch?“

„Třeba?“

„Určitě,“ řekla pevně Glis.

„Ano, můžeš přijít s penězi zítra. Přijď ve stejnou dobu jako dnes.“

„Děkuji, to je fajn. Jsi hodný.“

„A to, co jsme dělali teď, si vyberu ještě jinak,“ řekl šibalsky Kartář.

„Jak?“ zeptala se nejistě Glis.

„Do kuchyně vedou druhé dveře u vchodu do bytu. Měly by tam být nějaké potraviny. Uvař mi večeři.“

„Co? Počkej, já ale musím jít někam jinam...“

Kartář se na Glis tázavě podíval.

„Skutečně?“ zeptal se překvapeně. „Tohle je ode mě výhodná nabídka.“

Glis se zatvářila nechápavě. Začala však přemýšlet. Po chvíli vytáhla telefon z kabelky, do kterého rychle natukala zprávu.

„Máš chuť na teplé jídlo nebo spíš salát?“

„Je to na tobě. Hlavně nikde nerozsvěcej.“

„Proč?“

„Nesnesu světlo na oči.“

Glis se zvedla z pohodlného křesla. Odešla do kuchyně, odkud se začaly ozývat zvuky typické pro člověka, který je poprvé mezi nádobím, které nezná.

Kartář zůstal v křesle a usmál se. Prohlížel si lesklý předmět s obrázkem tmavovlasé ženy.

„Malý odlesk,“ řekl si pro sebe. „Po tolika dnech se ukázala další část.“

„Už můžeme jíst,“ oznámila Glis ve dveřích do pokoje s kulatým stolem a dvěma křesly.

„Může-me?“ zeptal se tázavě Kartář.

„To mám mít hlad?“ zeptala se sebejistá Glis.

„Něco za něco,“ zamumlal si pro sebe Kartář.

Usadili se v kuchyni k malému stolu. Žena se chvíli snažila stěžovat si, že je na jídlo příliš tma, ale brzy to vzdala. Kartář na ni prostě nereagoval. Těstoviny se sýrem a zeleninou ho zajímaly víc.

„Vaříš dobře,“ řekl po jídle.

„Díky, ale tohle je tak jediné, co umím.“

„To neprozrazuj,“ řekl Kartář. „Tvař se, že to je teprve začátek, rozcvička na složitější jídla. Muž musí mít pocit, že to bude ještě lepší.“

„Bude ještě lepší? To ti budu vařit ještě někdy?“

„Kdo ví,“ řekl klidně Kartář.

„Můžu pro tebe udělat ještě něco?“

„To je správná otázka. Děkuji, pro dnešek je to vše.“

„To zní, jako bych byla tvoje služka,“ snažila se vyslovit námitku co nejpříjemněji Glis.

„Nejsi, taky se lidí ptám, zda pro ně mohu udělat ještě něco. Služka a služba je velký rozdíl. Ale to teď nechej být. Jak umyješ nádobí, můžeš jít domů.“

Glis vytřeštila oči. Už chtěla něco říct, ale nakonec slova spolkla. Aby vyjádřila svůj postoj, rozsvítila světlo. Když se ohlédla po Kartáři na jeho reakci, všimla si nasazených slunečních brýlí. Po chvíli se zvedl a odešel z kuchyně.

„Zavři za sebou dveře, až půjdeš,“ zavolal na Glis, která ho ten den už neviděla.

— — —

„Dobrý den,“ zdravila nadšeně starší žena u dveří.

„Nezouvejte se a následujte mě,“ vyzval ji dnes již od rána znechucený Kartář.

„Co chcete vědět?“ zeptal se, jakmile se usadili v prostorné místnosti.

„Je to velmi závažné, snad abych začala s vyprávěním od začátku. Je to už patnáct let, co...“ chtěla se rozvykládat žena.

„To je mi skutečně úplně jedno,“ odsekl Kartář.

„Ale pane, ono je to nesmírně důležité,“ bránila se rozhořčeně žena.

„Jedná se o vztah, že ano? On vám ukřivdil, vy se snažíte být hodná a poslušná, on potom ale stejně odejde za jinou... a vás zajímá, jestli se vrátí,“ odvykládal rychle našťvaným hlasem Kartář.

„Jak to víte? Tak to bylo.“

„Lidi jsou pořád stejní, nepoučitelní!“ zaúpěl sám pro sebe.

Když se podíval na ženu naproti, jak pláče, přepadl ho pocit,

že by se mohl chovat trochu vlídněji, když už za pár chvil u něj žena zaplatí polovinu svého platu.

„Tak znovu, můžeme?“ zeptal se.

„Ano, zkusme to od začátku,“ hraně se usmála žena.

„Jaká je vaše otázka?“

„Jestli se ke mně vrátí můj muž?“

Tentokrát karty klientce do ruky nedal. Nechal si je. Vytáhl z balíčku tři obrázky na stůl.

„Problém je, že jste narušitel klidu vaší domácnosti. Nabouráváte manželův svět a on je z toho nešťastný. Nemůže žít své sny, protože mu diktujete, co má dělat,“ ukázal na první kartu narušené harmonie. „Nechejte ho být takového, jaký je. Abyste jej nechala žít život, který si vybral a o kterém snil,“ ukázal na kartu zakázaného ovoce. „A na závěr musíte vyklidit pole své působnosti a nechat také nějaké věci na něm. Aby on mohl rozhodovat, kam se pojede na dovolenou, jaký dárek koupíte dceři na vánoce a kolik peněz se vloží na spoření a kolik na útraty. Dejte mu prostor, aby i on mohl v domácnosti vládnout. Aby se stal mužem. To je důvod, proč odešel; protože mu nedáváte prostor. Šel jinam, kde prostor dostane.“

„To je ale nějaké divné, víte? Tak to ale vůbec není. Já jsem ta, kdo za ním zametá, kdo mu nosí dobrůtky k televizi a kdo mu dává na výběr.“

Kartář se podíval do balíčku. Karta mučedníka mu osvětlila, jak se situace má.

„Běžte domů,“ řekl rozhodně.

„On tam na mě bude čekat?“ nadšeně se zeptala žena.

„Nevím a je mi to jedno,“ odsekl Kartář. „Nepracuji s lháři.“

„No dovolte!“ ohradila se žena. „Já vám říkám čistou pravdu.“

„Lžete sama sobě. Vy víte, jak se situace doopravdy má. Ale na mě chudinku neuhrajete. Mě to nezajímá. Svou příležitost jste dostala. Jděte domů.“

Aby bylo jasné, že další diskuze už nebude pokračovat, zvedl se z křesla, sbalil karty a odešel do svého pokoje. Než za sebou zavřel, zavolał na ženu: „Zavřete za sebou dveře, až půjdete.“

— — —

„Ahoj, jaký jsi měl dneska den?“ zeptala se mile Glis, když zazvonila ve stejnou hodinu jako včera.

„Pojď dál, mám hlad,“ řekl Kartář s brýlemi na nose.

„Říct *ahoj* na začátku konverzace je taky fajn,“ řekla mile Glis.

„Máš dobrou náladu, co se změnilo?“ zeptal se Kartář, když usedal v kuchyni na židli.

„Díky, fakt moc díky. Včera jsem přemýšlela nad tím, co jsem v životě zažila a měla jsem u toho pocit, že už na tom nezáleží. Vzpomínka z těch míst, kam jsi mě vzal, byla neskutečná, prostě jízda,“ nadšeně vyprávěla.

„Jestli se máme ještě někdy vídat,“ řekl přísně Kartář. „Už mě nikdy nezahlcuj detaily, pokud se tě na ně nezeptám.“

„A ptáš se na ně někdy?“

„Ne,“ odpověděl klidně. „Co dneska uvaříš?“

„Co tu máš?“ zeptala se Glis.

„Totéž, co včera, jídlo doplňují jen jednou týdně.“

„Kdo oni?“

„Jedna klientka má službu na rozvoz nákupů po městě. Mám to zaplacené.“

„Aha. Víš, já jsem dneska přišla... omluvit se.“

Kartář věděl, že Glis nemá peníze, ale chtěl ji nechat mluvit.

„Jak jsem ti včera říkala, že mi dnes mají přijít nějaké peníze, trochu mi to nevyšlo a nevím, kdy budou. Můžu pro tebe třeba dělat úklid, vařit a tak, že bych si to odpracovala?“

Kartář se na ni podíval. Prohlížel si její tělo a tvář. Nejdéle se však zadíval do očí. Vstal ze židle, zhasl světlo a sundal si brýle.

„Zajímavé,“ řekl po chvíli. „Kdybys jen měla pohled, který mám já a viděla, co všechno máš v očích. Chápu, že nemáš peníze.“

„Jak to?“

„Mlč, když mluvím já,“ řekl mile. „Tebe peníze nezajímají, jsou jen komplikací na cestě životem, že ano?“

„To je pravda. Tohle je iris diagnostika? Tam už jsem byla a ...“

„Ne, nechci tě sbalit na obyčejný trik, ale říct ti něco

o tobě. Co s tebou?“

Glis raději mlčela. Měla pocit, že tahle otázka nebyla pro ni. Především v ní vyvolával zvláštní pocit pohled Kartáře. Vypadal, že se dívá skrze ni někam do nekonečna.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se, aby prolomila zvláštní chvíli.

„Nevím,“ odpověděl a odvrátil pohled jinam. „Ale mám hlad, to vím zcela určitě.“

Opět se usadil ke stolu.

„Jak to můžeš nevědět? To si jenom děláš srandu.“

„Ne. Říkám pravdu, nemám jméno. Neexistuji ani pro úřady ani pro kohokoliv jiného.“

„Co kreditka, pas, kartička do knihovny, co tam máš napsáno? Co řekneš, když ti někdo zavolá?“

„Není mi kam zavolat. Účet u banky nemám a v knihovně jsem ještě nikdy nebyl... Možná proto, že je tam děsivě moc světla.“ zamumlal sám pro sebe.

„Budu ti říkat Gregu,“ navrhla Glis zaujatá výběrem jména, než aby dál zjišťovala, jak to, že pro nikoho neexistuje.

„Překvapuje mě, s jakou jistotou počítáš, že se budeme vídat tak pravidelně, že mě budeš mít možnost oslovovat.“

„Nabídla jsem ti své služby,“ řekla Glis. „A tak trochu počítám, že je využiješ,“ zaculila se jako dítě s lízátkem.

„Uvař jídlo, pak ti řeknu svůj závěr.“

„Uff,“ napjatě si oddechla Glis.

Kartář odešel do svého pokoje, zatímco ona se všim napětím, které v sobě nesla celý den, musela ještě vařit. Ruce

se jí třásly, neměla pořádné suroviny, ale moc se snažila, aby bylo jídlo poživatelné a Kartář ji přijal do služby.

„Služba za službu, to je fér nebo ne?“ stále si říkala. „A Greg je pro něj blbé jméno. Musím vymyslet něco lepšího. Co takhle Peter? Nebo George?“

'Ahoj jsem Kartář George'

Bože, to je děs!“

„Jídlo je na stole,“ zavolala Glis za půl hodiny.

„Královská hostina,“ poznamenal neutrálně muž.

„Moc tady toho nebylo, snažila jsem se udělat, co šlo. Kdybychom byli u mě, bylo by to lepší.“

„Glis, bylo by dobré, abys o mě přestala přemýšlet jako o někom, koho bys pozvala k sobě na večeři.“

„Proč ne? Třeba jsi fajn.“

Kartář se začal upřímně smát.

„Čemu se směješ?“

„Nechejme toho. Souhlasíš?“

„Dobře.“

„Jídlo je dobré.“

„Mohlo by to být lepší, máš toho vůbec dost?“

„Řekl jsem, že je to dobré, kde ve větě jsem udělal otazník, abys dostala signál k odpovědi?“

„Nikde,“ podrážděně řekla Glis.

„Tak mi věř, že je to dobré.“

Chvilí bylo ticho. V Glis se opět ke slovu dostala nervozita,

jak dopadne nepříjemná situace s placením. Dokonce už ji začaly napadat myšlenky, že by mohla zaplatit jinak, jak už to několikrát udělala. Jak to umí jen žena.

Při těchto myšlenkách se na ni Kartář ostře podíval. Díval se jí do očí.

„Máš mnohem vyšší hodnotu, než si myslíš. Prozrazují tě tvé myšlenky. Alespoň mě těší, že už u toho nemáš pocit výčitek. Namísto toho se cítíš jako milenka. Udělal jsem dobrou práci.“

„Tak co mám dělat?“ zeptala se nervozitou rozklepaná Glis.

„Za podmíněk, že mi nebudeš vymýšlet žádná jména, budeš stručná, budeš vařit a starat se o všechno kolem, bychom se mohli dohodnout.“

„To jsem moc ráda, děkuji. Jsi moc hodný.“

„Zítřa odjíždíme,“ řekl Kartář, zvedl se od stolu a odcházel do svého pokoje.

„Kam? Já nemůžu, to raději seženu peníze a zaplatím ti to.“

„Jak chceš. Zítřa ve stejnou dobu tady buď. S penězi nebo s batohem. Klidně s obojím. ... na tom nesejde.“

„Počkej, a kam pojedeme?“

„Zavři za sebou dveře, až půjdeš.“

— — —

„To je pitomá situace!“ napadlo Glis po cestě domů. „Co si myslí, že se sbalím a odjedu bůhví kam?“

Vstoupila do dveří svého bytu. Rozsvítila světlo. Byla tu sama. V malém dvoupokojovém starém bytě. Nikdo na ni nečekal. Nikdo ji nepřivítal.

Smutně si povzdechla.

V kuchyni ji čekala spousta práce. Nádobí, pračka, kterou dala prát před odchodem za Kartářem a nedokončená práce na taneční sestavě na zkoušku.

„Že bych s ním přece jen jela? Určitě to bude zajímavější, než všet prádlo, umývat talíře a donekonečna zkoušet to taneční číslo. Sakra, co mám dělat?“

— — —

Svět za ztmavenými okny zahalila noc. Nejlepší čas pro cestování přes půl země. Kartář připravoval poslední složku s papíry do velkého batohu. Glis bez klepání vstoupila do dveří.

„Ahoj,“ pozdravila.

„Klepala jsi?“

„Ne, myslela jsem, že...“

„Příště klepej,“ řekl překvapivě mile Kartář.

„Dobře, hele, asi bude lepší, když to srovnáme, co říkáš?“

„Srovnáme?“ zeptal se nepřítomně, při kontrole věcí na cestu.

„Tady jsou čtyři stovky, dalo mi práci je sehnat, bude to stačit?“

Kartář se na Glis přísně podíval. Vzal batoh na záda a přes rameno malou tašku s osobními věcmi. Především s kartami.

„Peníze nechej na stole a zavři za sebou dveře,“ řekl, aniž by se na ni podíval.

Nasadil si brýle, rozhlédl se po své pracovně a zamířil ze dveří na chodbu.

„Jo, díky, jsi fakt hodný.“

Kartář nereagoval. Odešel, ale dveře nechal otevřené.

Glis vstoupila do velké místnosti s kulatým stolem a dvěma křesly. Chtěla peníze, úhledně seřazené v obálce, položit na stůl. Ještě jednou je přepočítala, aby si byla jistá. Rozhlédla se po pokoji. Až nyní si všimla, že strop je pokrytý bílým sklem. Došlo jí, že by už měla z cizího bytu odejít, když její pohled upoutala karta ležící na stole.

„Bude ji potřebovat!“

Vyběhla z bytu. Chvatně za sebou zabouchla dveře. Utíkala ke schodům. Za chvíli byla u dveří na ulici.

„To snad ne, hlavně at' ho ještě stihnu.“

Spěchala ulicí na nedaleké nádraží. Zahlédla postavu s batohem nastupující na perón, kam přijížděl vlak. Ještě přidala.

Kartář nastoupil do vagónu. Nezbyvalo jí, než nastoupit dovnitř za ním.

„Rychle, slečno, už pojedeme,“ volal na ni výpravčí.

„Počkejte, prosím! Jenom něco předám. Neodjíždějte se mnou,“ volala za ním, ale zrovna hvízdal na píšťalku a proto

ji neslyšel.

Jakmile nastoupila, vlak se dal do pohybu. Glis začala panikařit. Už se viděla, jak dojede do sousedního města, které vůbec nezná. Nemá lístek a už vůbec ne peníze na zpáteční cestu. Všechny nejtajnější úspory dala Kartáři na stůl.

Brzy našla kupé, ve kterém jediném byla absolutní tma. Vše jako stvořené pro podivína s brýlemi. Zaklepala. Posuvné dveře se otevřely.

„A dokonce bez batohu?“ zeptal se hraně překvapeně.

„Co to má znamenat?“ zeptala se našťvaná a uříčená Glis.

„To bych se mohl zeptat i já tebe, co říkáš?“

„Bavíš se?“ křikla.

„Pojď dovnitř, nedělej si ostudu,“ řekl a vtáhl ji do kupé.

„Nechal jsi doma kartu!“ začala s ní mávat ve vzduchu.

„A jak se ti líbí?“ zeptal se Kartář v podivuhodně dobré náladě.

Glis se na obrázek podívala. Její vzteky zaťaté tváře povolily.

„Co je to za kartu?“

„Osvoboditel,“ odpověděl klidně Kartář zaměřený na oči Glis.

Žena se na něj podívala. Chvíli sledovala jeho oči a úsměv.

„Jste si podobní,“ řekla, když pohlížela na šaška na obrázku, jak jde svobodně světem za svým cílem.

„Jaký z ní máš pocit?“

„Líbí se mi, ale zároveň se toho bojím. Udělal jsi to naschvál, že ano? Nebo víš, co? Neříkej mi to, nechci to vědět. Na další zastávce musím vystoupit, kdy to bude?“ řekla Glis.